

1 ÚTON NEMZETKÖZI ZARÁNDOKNAP

Úton voltunk, 1 Úton a Felvidéken...

Aki gyalogos túrára indul, az gondosan megtervezi az utat, felkészül rá fizikailag, majd gyönyörködik a tájban, és elégedett a teljesítményével. Lehet, már az út alatt azon gondolkodik, mi lesz a következő úticél, mivel növelhető a teljesítmény. Aki gyalogos zarándoklatra gondol, szintén tervez, erőnlételeg szintén készül az útra, de ugyanakkor lelki síkon is. Felméri, milyen szellemi kincsekért vállalja az út fáradalmait, szellemi, lelki kapaszkodókat keres, a természeti és esztétikai értékeken túl pedig feljebb tekint, a transzcendenst célozza meg.

Így tették ezt 2017. augusztus 26-án a felvidéki 1Úton zarándoklók csapatának tagjai is a Kamocsa – Érsekújvár – Udvard – Szentmiklós – Fűr – Cigléd – Kürt illetve az Ipolyság – Palást zarándok-útvonalon. Szabad idejükből egy napot arra szántak, hogy a zarándoklatot kísérő, tikkasztó melegben családjaink megmaradásáért, a gyermekáldásért és a gyermekeket várókért esedezzenek a Mennyei Atyához.

Ahogy az Udvardi Kálvárián bemutatott, zarándoklatot záró, hálaadó szentmisén is elhangzott, a mai Európában észrevétlenül két fontos hiány fenyeget bennünket: az egyik az éltető ivóvíz, a tiszta forrás hiánya, valamint az emberi erőforrás, a gyermekáldás elapadása. Jelenlegi helyzetünket ezért józanul kell felmérnünk, és az Élet Urát kérnünk kell ezekért az áldásokért.

Ezen a napon tehát 1 Úton voltunk nemcsak fizikailag, de lelkileg is. Az a pilóta, aki elrepült felettünk, haladásunkat figyelve bizonyára nem tartott bennünket összetartó lelkeknek. Ugyanis volt, aki elől haladt; volt, aki egy kissé leszakadt a csoportról; voltak párban haladók; és voltak magányosak is. Viszont mindennek ellenére mi mégis lelki közösséget alkottunk. Sőt többet: lelki családot.

Úgy gondolom, hogy nem túlzok akkor, amikor családról beszélek. A zarándoklat alatt ugyanis azt tapasztaltam, hogy igenis teljes volt a mi „családunk“. Volt közöttünk gondos „édesapa“, aki az utunkat megtervezte, a zarándoknap előtt bejárta a terepet, és számunkra biztonságos haladást biztosított. Voltak „édesanyák“ is, akik étellel kínáltak, felfrissítettek minket, otthonossá tették számunkra a pihenőhelyeket és a záró szentmise helyszínét is. Voltak testvéreink, akik a zarándoklat folyamán bízattak, lelkesítettek, jó tanáccsal láttak el, és tompították a hőséggel járó kellemetlenségeket. Volt közöttünk „sztarec“, a család bölcse, aki igaz meséket mondott, és hihetetlen élettapasztalatot osztott meg velünk. Végezetül pedig lelkiatyáink is voltak, akik Isten kegyelmét hívták le ránk, lelki értékkel, isteni áldással töltötték meg napunkat.

1 ÚTON NEMZETKÖZI ZARÁNDOKNAP

Az 1 Úton zarándoknap gyorsan eltelt. Kicsit olyanak tűnt, mintha zarándoklásunk alatt egy család egész élete játszódnak le volna. A reggeli indulás benyomásai olyanok voltak, mint a friss házasoknak szóló jókívánságok. A délelőtti lendülete és frissessége, a zöld természet ölelése és a virágos rét, úgy hatott ránk, mint a szerelmes évek édessége és a születő gyermekek vidámsága. A késő délelőtti növekvő melege és a szembejövők, néha értetlen, tekintete olyan napok tapasztalatát ébresztette fel bennünk, amikor a velünk együtt élők, nem egészen értik meg helytállásunk jogosultságát. A déli ebéd a mindennapok megerősítését és erőforrásaink táplálását, a délután tikkadt, monoton menetelés pedig a szürke hétköznapi megszokottságát juttatta eszünkbe. Mindezek után következett drága lelki táplálékunk a szentmise, célunk elérése.

Úton voltunk. Olyan úton, ahol megértettük: igen, érdemes volt; igen, van értelme; igen, jó úton vagyunk; igen, a mások számára is áldást hozó úton vagyunk; és igen: 1 közös Úton vagyunk! Köszönet és hála érte Istennek!

(Baka Szilvia, Udvard, Felvidék - Szlovákia)